

Praksa Evropskog suda za ljudska prava od 21. aprila 2026. godine¹**E.H. v. Germany (br. 25914/21), 21.4.2026. godine****Nema povrede člana 6.1. Ek**

Podnosilac predstavke je E.H., njemački državljanin rođen 2002. godine.

U martu 2018. godine E.H., koji je tada imao 15 godina, ispitan je zbog sumnje da je nožem ubio školskog druga. Njegova majka, koja je bila s njim u policijskoj stanici, nije bila prisutna tokom ispitivanja, tokom kojeg je E.H. priznao da je počinio krivično djelo. U novembru 2018. godine, Regionalni sud je osudio E.H. za teško ubistvo. Odbio je prigovor E.H. na korištenje priznanja datog tokom policijskog ispitivanja kao dokaza i svoju odluku je djelimično zasnovao na tom priznanju.

E.H. je podnio reviziju, tvrdeći da je pravo na roditeljske konsultacije neophodno kako bi se osiguralo da maloljetnici mogu ostvariti svoja prava na odbranu i da su sudovi trebali isključiti njegovo priznanje kao dokaz. Savezni sud pravde odbacio je žalbu, ostavljajući otvorenim pitanje da li je postojalo pravo na konsultacije s roditeljima. Smatrao je da čak i pod pretpostavkom da takvo pravo postoji, ne postoje naznake kršenja koje bi mogle opravdati isključenje priznanja kao dokaza. Savezni ustavni sud odbio je da prihvati ustavnu tužbu.

Pozivajući se na član 6. stav 1. (pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije podnosilac predstavke se žali da ga je Regionalni sud osudio na osnovu njegovog priznanja tokom policijskog ispitivanja, iako nije bio obaviješten o svom pravu da se konsultuje s roditeljima niti mu je data prilika da se privatno konsultuje s majkom prije ispitivanja.

Evropski sud je istakao da, iako njemački zakon roditeljima ili starateljima daje pravo da budu prisutni tokom krivičnog postupka i istražnih radnji, o pitanju postojanja prava na povjerljive konsultacije između optuženog maloljetnika i njegovih roditelja ili staratelja u njemačkom zakonu Savezni sud pravde nije odlučivao, a postojanje takvog prava su do sada prihvatili samo neki niži domaći sudovi.

U tom smislu, Evropski sud je istakao da je Savezni sud pravde, prilikom razmatranja revizije podnosioca predstavke, zaključio da čak i pod pretpostavkom da takvo pravo postoji, njegovo kršenje ne bi dovelo do apsolutnog isključenja dokaza, te da u konkretnom predmetu nije bilo indicija o kršenju koje bi moglo opravdati isključenje predmetnih dokaza. Dalje je zaključio da su roditeljska prava majke i ranjivost podnosioca bili dovoljno uzeti u obzir.

Evropski sud je također istakao da podnosilac predstavke nije tvrdio da ga je policija na bilo koji način prisilila ili primorala da prizna krivicu. Evropski sud je zaključio da su vlasti poduzele sve razumne korake kako bi osigurale da podnosilac predstavke bude u potpunosti svjestan svojih prava na odbranu i da može razumjeti posljedice svog ponašanja.

¹ Informacije su pripremljene u saradnji između Ustavnog suda Bosne i Hercegovine i Odjela za sudsku dokumentaciju i edukaciju Sekretarijata Visokog sudskog i tužilačkog vijeća Bosne i Hercegovine. Iste su informativnog karaktera i ne obavezuju Sud.

[Nederlandse Omroep Stichting and others v. the Netherlands](#) (br. 20066/18), 21.4.2026.
godine

Nema povrede člana 10. Ek

Podnosioci predstavke su dvije nizozemske radiodifuzne organizacije – Nederlandse Omroep Stichting i RTL Nederland B.V. – te izdavač dnevnih novina De Volkskrant B.V.

Predmet se odnosi na zahtjeve navedenih medijskih organizacija za objavljivanje informacija koje se tiču postupanja Vlade Kraljevine Nizozemske u vezi sa obaranjem aviona Malaysia Airlines, let MH17, u julu 2014. godine.

Pozivajući se na član 10 Evropske konvencije o ljudskim pravima (pravo na primanje i prenošenje informacija i ideja), podnosioci predstavke ističu prigovor zbog djelimičnog uskraćivanja pristupa traženim informacijama.

Evropski sud je istakao da su razlozi na koje su se pozivale nadležne institucije Kraljevine Nizozemske za djelimično neobjavljivanje traženih dokumenata bili relevantni i dovoljni da pokažu da je osporeno miješanje bilo „neophodno u demokratskom društvu“.

Vlasti tužene države djelovale su unutar granica svoje slobodne procjene pri uspostavljanju pravične ravnoteže između suprotstavljenih interesa. Zaključio je da nije došlo do povrede člana 10. Evropske konvencije.